

תת"ע (עכו) 6556-02-25 - עבד אל גני עומרי נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 6556-02-25 - עבד אל גני עומרי נ' מדינת ישראל לשלום עכו

תת"ע (עכו) 6556-02-25

עבד אל גני עומרי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[12.05.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 12.3.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 10.4.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.
לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

תחילה יובהר כי אין באי הגשת תגובה מטעם המשיבה כדי להביא בהכרח להיעתרות לבקשת המבקשת ודי להפנות בעניין זה לעפ"ת 2599110-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:

" ככלל, שעה שהוחלט על קבלת תגובת המאשימה, ראוי כי תגובה זו תוגש וכי בית המשפט ימתין לה. מן הצד האחר, לא צריך להיות חולק בדבר סמכותו של בית המשפט לתת החלטתו על סמך החומר המונח לפניו, ללא תגובה, וכאשר העדר תגובה אינו גורר קבלת הבקשה באופן אוטומטי (או כלשוננו של המערער, יש לראות ב"התעלמות המאשימה כהסכמתה לביטול פסה"ד").

לגופו של עניין, עיון באישור המסירה אשר צורף לכתב האישום מעלה כי הוא חזר בציון "לא נדרש" כאשר נקבע זה מכבר בפסיקה כי "לא נדרש" מהווה המצאה כדין (ראה לעניין זה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)(להלן: "רע"פ סאלם")); בעניין זה אציין כי אדם אשר בוחר במודע לא לאסוף דבר דואר אשר נשלח אליו, אינו יכול להעלות טענות בדבר אי ידיעתו תוכן דבר הדואר. עוד ראוי לציין כי הגם שבפרוטוקול הדיון צוין ברחל ביתן הקטנה כי הנאשם זומן כדין בהתאם לאישור המסירה אשר צורף לכתב האישום, המבקש לא התמודד כלל ועיקר עם עובדה זו.

אישור המסירה אשר צורף לכתב האישום כלל פרטים מלאים של המבקש, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, מספר ת"ד, חתימה ושם של פקיד הדואר בצד תאריך. אילו סבר המבקש כי קיים טעם לפגם באישור מסירה זה, היה עליו לפנות לרשות הדואר ולברר את נסיבות אי מסירת הדו"ח שכן הימנעותו מלקיים בירור ראשוני בעניין זה יש בו כדי לפעול לחובתו; יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט בעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל, לפיהם:

"אין חולק כי המערער לא נקף אצבע ולא פנה לברר בדואר ישראל את הנסיבות של אי מסירת הדוחות לטענתו. הימנעותו על המערער לקיים בירור ראשוני, יש בה כדי לפעול לחובתו ולחובת גירסתו כי הדוחות לא נמסרו לידי. הטענה כי אישור המסירה חסר פרטים, אין בה כדי לכפר על המחדל של המערער ומשמעותו".

לעניין אי התייצבות נאשמים לדיונים בעניינים בשל טענה כי לא קיבלו זימון יפים הדברים שנקבעו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע כי:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי המבקש לא הצביע על סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנו להתייצס לדיון ולא עלה בידו המבקש להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

(ההדגשה אינה במקור)

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה, אולם כל שטען היה כי הוא לא נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, אך לא הצביע על זהות האחר אשר נהג ברכב. יצוין כי במקרים בהם צורף תצהיר מטעם אדם אחר, הדבר לא היווה עילה לקבלת הבקשה להארכת המועד להישפט, בעניינו מקום שהמבקש כלל לא הצביע על זהות האחר אשר נהג, אי הוכחת עיוות דין הינה מקל וחומר ויפים בענין זה בדברים שנקבעו בעפ"ת 66594-03-24 דילן נ' מדינת ישראל, לפיהם:

"באשר לטענה של עיוות דין, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא כי טענה שנהג אחר ברכב בזמן ביצוע העבירה, וגם כאשר טענה זו מגובה בתצהיר שבו הנהג האחר מודה בביצוע העבירה, לא הצדיקה על-פי הפסיקה הארכת מועד להישפט, ראו לענין זה גם בפסק דין רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת-ישראל, וכן פסק דין סאלם".

(ההדגשה אינה במקור)

כן ראה רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.11.2013), שם נקבע כי טענת נאשם כי אדם אחר נהג ברכב אין בה כדי לבסס עיוות דין.

אף בחינת גזר הדין לגופו מעלה כי לא נגרם למבקש עיוות דין שכן גזר הדין היה מאוזן, ופסילת רישונו של המבקש לתקופה בת חודש הייתה הכרח המציאות וזאת בשים לב למהירות הגבוהה בה נסע המבקש (101 קמ"ש) בכביש עירוני בו המהירות המותרת הינה 70 קמ"ש תוך איזון אל מול עברו התעברותי המשמעותי ומתן הדעת לרציוניזם בביצוע עבירות מהירות! המבקש, שנוהג משנת 1999, צבר לחובתו 19 הרשעות קודמות, ההרשעה מיום 17.9.2024 בגין מהירות, הרשעה מיום 28.6.2024 בגין מהירות, הרשעה מיום 25.6.2024 בגין מהירות, הרשעה מיום 25.6.2024 בגין מהירות, הרשעה מיום 21.6.2024 בגין מהירות, הרשעה מיום 18.6.2024 בגין מהירות, הרשעה מיום 7.5.2024 בגין מהירות והיד עוד נטויה. בנסיבות אלה, דומה כי רק שלילת רישונו הנהיגה של המבקש יהא בה כדי לרסנו שכן המבקש בהתנהלות פורעת החוק מעמיד את ציבור המשתמשים בדרך בסכנה משמעותית על לא עוול בכפם.

לאור האמור, לא עלה בידי המבקש להציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים. זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ד אייר תשפ"ה, 12 מאי 2025, בהעדר הצדדים.